

20ste zondag door jaar B

Joh. 6, 51-58

De Joden morren tegen Jezus, en niet helemaal zonder reden want Hij had nogal duidelijke taal gesproken over zichzelf. Het zou nog te begrijpen geweest zijn als Jezus had gezegd: 'Het is maar beeldspraak, een metafoor: Ik ben *als het ware* brood uit de hemel'. Maar die sluiptwep sluit Jezus direct uit door er nog een schepje bovenop te doen: 'Het brood dat Ik zal geven, is mijn vlees' en 'wie mijn vlees niet eet en mijn bloed niet drinkt'. Eigenlijk staat er in plaats van 'eet' zelfs 'kauwt': het is dus heel letterlijk en plastisch bedoeld. En dat slaat alles: dat is niet te verwerken voor de Joden, dat moet wel vragen en discussie oproepen en die komt er ook.

U moet weten dat in het verbond van Noach geschreven staat: 'Ge moogt geen vlees eten waar nog bloed in zit, want het bloed bevat de levenskracht'. God had dat zelf gezegd. En nu zegt Jezus precies het tegenovergestelde. Het roept zoveel consternatie op dat velen weggaan na die woorden en Jezus zelfs aan de apostelen vraagt of zij soms ook willen vertrekken. Blijkbaar is hetgeen Hij gezegd heeft zo belangrijk dat er op dat vlak geen water bij de wijn gedaan kan worden.

De spijs waarover Jezus het hier heeft is duidelijk niet 'iets', maar 'Iemand': Hij zelf. Dat stuit de Joden tegen de borst. En het stuit ook nu nog tegen de borst, want het roept vele vragen en bedenkingen op.

Nochtans heeft Jezus in zekere zin geprobeerd zijn toehoorders hierop voor te bereiden. Eerst gaat het over de wonderbare broodvermenigvuldiging, de spijziging van 5000. Vervolgens spreekt Jezus over het 'nieuwe manna' dat uit de hemel is neergedaald. Dat was taal die men begreep. Jezus gebruikt ze om, stapje voor stapje, over zichzelf te spreken, zoals Johannes het in het begin van zijn Evangelie al zegt: 'Het Woord is vlees geworden'; Hij is dat 'nieuwe manna'. En tenslotte heeft Hij het dan vandaag over zijn eigen Lichaam en Bloed wat echte spijs en drank is. Hij grijpt als het ware al vooruit naar het Laatste Avondmaal waar ongeveer dezelfde woorden zullen klinken.

Doorheen alle eeuwen, in de diepste crisissen en op de zwartste momenten van haar geschiedenis, is de Kerk dit mysterie blijven verkondigen: diezelfde Heer die we in het Evangelie aan het werk zien, komt bij ons als Brood en Wijn in de Eucharistie om ons te voeden en van binnenuit te veranderen. Ook doorheen al die eeuwen heeft dat geloof op de tocht gestaan, ook nu nog. En dan denk ik bijvoorbeeld alleen al maar aan de manier waarop mensen soms naar voren komen ter Communie: met open mond kauwgom kauwend, met 'dank u' als antwoord als men de H. Hostie krijgt, al kletsend met degene die achter hun loopt enzovoort. En o wee als ge er een opmerking over durft te maken: dan zijt ge een strenge, ouderwetse, starre pastoor die niet pastoraal bezig is... Nog meer dan ergerlijk is dat spijtig, want in hoeverre heeft men dan begrepen of geloofd men in wat het betekent om ter Communie te gaan...?

Als de Communie wordt uitgereikt klinken die bekende woorden: ‘Lichaam van Christus’. En het enige antwoord wat daarbij past is: ‘Amen’, zo is het, ik geloof het. Dat zijn woorden die stammen uit de oude Noordafrikaanse liturgie, en die eigenlijk zoveel betekenen als: ‘Denk eraan, als ge het Lichaam van Christus nuttigt, dan moet ge ook zelf het Lichaam van Christus worden in deze wereld’. Of zoals St. Augustinus zei met een soort woordspelletje: ‘Ontvangt wat ge zijt, wordt wat ge ontvangt’. Amen.

Johan Goris, pastoor